

'ALSOF JE INNERLIJK GESTREELD

De zomerzot (2009)

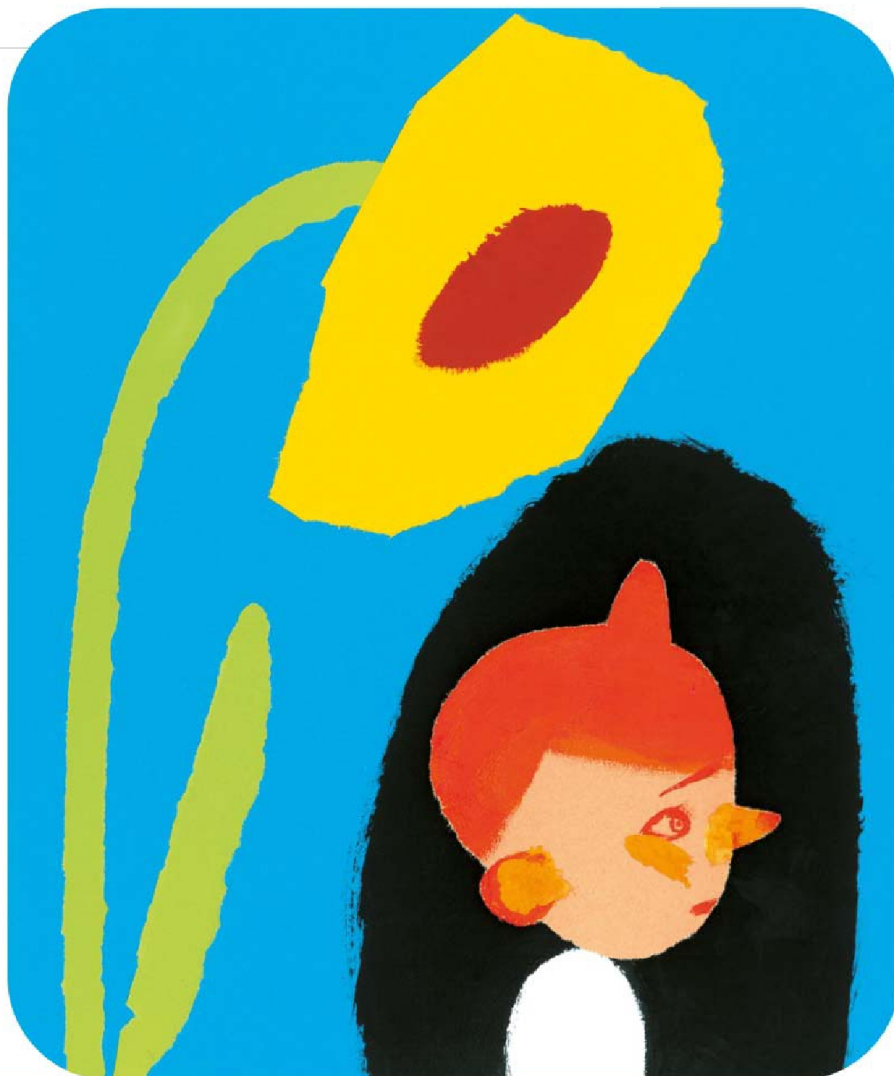
Ingrid Godon • illustratrice

'Ik vind dit ventje zo schoon, zo gevoelig. Dat wenkbrauwkje, dat oog, die opgetrokken schouders. Je voelt een lichaampje waarin een zekere tristesse huist en dat terwijl er niet meer dan een lichtblauw vlak staat. Dat bereik je alleen als je heel veel durft en kunt loslaten. Ik ervaar zelf hoe moeilijk dat kan zijn, en welke lange weg je ervoor moet afleggen.'

'Dat is net zo mooi aan Andrés carrière: dat hij een hele evolutie doormaakte, van zijn realistische, meer barokke illustraties uit de jaren 80 en 90 tot zijn latere, uitgepuurde kunst. Zeker in *De zomerzot* (2009) gebeurt er iets heel verfrissends, vind ik. Ik kies zelf voor gebroken kleuren, maar van de krachtige tinten die André in dit boek gebruikt word ik gewoon blij. Hij combineert ook onwaarschijnlijk mooi verschillende technieken, zoals scheuren en schilderen. Alles ademt een poëzie en er blijft veel ruimte voor de kijker om zelf dingen in te vullen.'

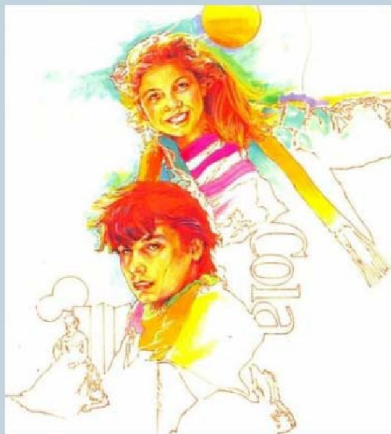
'André is, kortom, een virtueuze illustrator, die niets moet verstoppen of vergoelijken. Desondanks blijft hij onrust en twijfels blijft voelen. Ook dat herken ik. We praten er weleens over als we elkaar zien. De eerste keer dat ik hem ontmoette, was ik nog een beginneling en vrij onzichtbaar, maar de grote André Sollie bleek mij te kennen en moedigde me aan. Hij blijft al die jaren even genereus. Onlangs zat hij nog in een catalogus van mij te bladeren en uitte hij zijn bewondering. Wat een feest.'

© André Sollie

Duet met valse noten (1983)

Bart Moeyaert • schrijver

© André Sollie

'Als er één illustrator aan mijn wieg stond, is het André wel. Over zijn cover voor *Duet met valse noten*, mijn debuut uit 1983, was ik onmiddellijk enthousiast, want André liet zien wie mijn twee hoofdpersonages waren alsof hij ze persoonlijk kende. Door te werken met elementen uit de jongerencultuur, zoals de verwijzing naar Cola, zat hij erbovenop. Sommige lezers die het boek kennen van bij zijn eerste publicatie maken nog altijd jacht op de versie met Andrés cover.'

'Halfweg de jaren 90 vond hij zichzelf helemaal opnieuw uit. Zijn realistische, sfeervolle illustraties van mooie mensen waren erg herkenbaar en geliefd, dus er was moed voor nodig om zijn beeldtaal om te zetten in iets spannenders, veel persoonlijkers, iets waaruit het vriendelijke was weggelaten. Als kunstenaar zette hij zo veel in

gang. Hij gaf de Vlaamse kinder- en jeugdliteratuur een gezicht en beïnvloedde een hele generatie, vooral in hoe fris we konden zijn.'

'Voor mij was André een mentor op vele vlakken. Tijdens onze vele autoriteiten samen op weg naar een van de vele jeugdboekenfeesten of lezingen hadden we het over wat er nog moest gebeuren in het vak. Op een dag vertelde hij me over een verhaal waaraan hij werkte, "Mijn linkerhand was het kamermeisje". Dat plantte bij mij een zaadje: hoe mooi het kon zijn als je werkte met beelden.'

'Deze tentoonstelling is dus absoluut verdiend. De kans bestaat dat we al deels vergeten zijn welke stappen hij allemaal doorlopen heeft en dat het een prachtige schok zal zijn om al het werk bij elkaar te zien.'

WORDT'

Zondag opent in het Boekenbergpark in Deurne de huldetentoonstelling 'Het ijzelt in juni' voor André Sollie (71). Ze loopt tot 16 juni. Voor de gelegenheid kiezen vijf vakgenoten hun favoriete beeld van deze onvolprezen illustrator, schrijver en dichter. 'Hij verdient een eigen museum.' **KATRIEN STEYAERT**

Een raadsel voor Roosje (2007)

Ted van Lieshout • schrijver

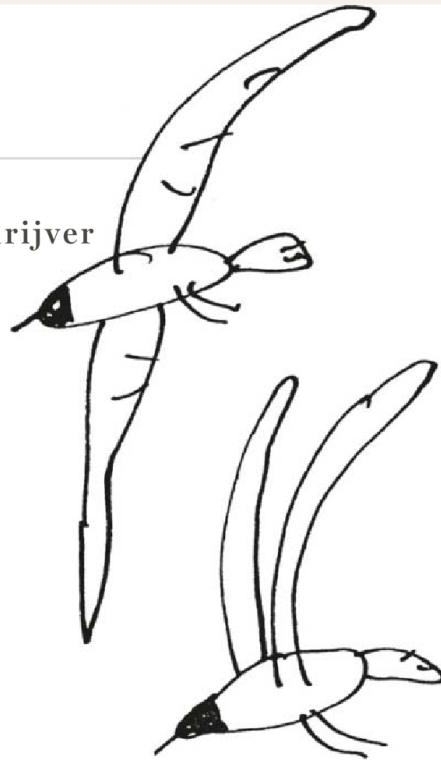
"Verrek, hij heeft veel meer in zijn mars dan ik dacht." Tot die vaststelling kwam ik halfweg André's carrière, toen hij zich ging emanciperen als tekenaar. Hij had zich losgemaakt van de ketenen van het illustratorenvak en ging niet langer alleen dienstbaar een tekst verluichten, maar voegde er zijn identiteit aan toe. Toen werd hij voor mij een echte kunstenaar. Naar zijn werk kijken is alsof ik innerlijk gestreeld word.

'Het is zijn toets die me blijft raken, en het schijnbare gemak waarmee hij iets op papier zet dat ik erg mooi en treffend vind. Neem nu die vogel of dat hondje uit *Een raadsel voor Roosje* (2007). In amper enkele lijnen zet hij ze weergaloos neer. Ik ben oprecht jaloers op dat handschrift. Ik heb al proberen ontdekken wat zijn geheim is, maar soms moet je je erbij neerleggen dat er wonderen bestaan en dat die onverklaarbaar blijven.'

'Wat ik wel weet, is dat André een enorme boost heeft gegeven aan de ontwikkeling van het genre en specifiek aan jongere Vlaamse illustratoren. Dat zij zo'n hoge vlucht hebben genomen, is deels dankzij de voorzet van André. Daarom verdient hij wat mij betreft een illustratiemuseum in zijn naam. Hij moet wel eerst doodgaan, hoor. Hem bij leven een museum schenken zou ik wat overdreven vinden. Plus: daar zou ik gewoon té jaloers op zijn. Het is nu al erg genoeg.'

© André Sollie

Tekening voor 'Noordzee, Texas' (2011)

Bavo Defurne • filmregisseur

'André stileert de wereld. Hij verandert ze op een boeiende, pakkende manier waardoor ik ze beter begrijp. Ik ben, net als hij, een dromer. We kijken niet zomaar door het raam, we zetten subjectieve bril op. Je voelt het ook in *Nooit gaat dit over* (2005), André's knappe verhaal over Pim, een puber die verliefd wordt op zijn stoere buurjongen, Gino. Ik ben heel blij dat ik het mocht vertalen naar mijn eerste langspeler, *Noordzee, Texas*, en bewaar zoete herinneringen aan mijn samenwerking met André.'

'Daarom kies ik voor een van de ontelbare tekeningen die hij maakte voor de film. Het is een portret van Gino, zagezegd op papier gezet door Pim. Je ziet hoe André opnieuw heel mooi een brug bouwt tussen de werkelijkheid -

de acteur Mathias Vergels die Gino speelde en model stond voor het portret - en zijn eigen artistieke universum. Hij geeft het beeld iets heimelijk sensueels en tegelijk straalt het zelfwustzijn uit. Want Pim is misschien dromerig, hij maakt zijn dromen toch waar. André injecteert zijn verhalen met de warmte en positiviteit die hem typeren.'

'Telkens ik een boek van hem lees of voorlees, voel ik dat hij een man is met een enorme artistieke bagage. Bij zijn tekeningen denk ik aan Matisse, pop-art, collagekunst. Ook zijn teksten zijn origineel en bieden stof tot nadenken. Dat is net het mooie: hij behandelt jonge lezers als denkende mensjes, die je nooit mag betuttelen of onderschatten. Dat is een bijzonder cadeau.'

© André Sollie

Twee oude vrouwtjes (1994)

Françoise Beck

• illustratrice

'Sinds lange tijd ben ik verliefd op André Sollie's tekeningen, zeker die in *Twee oude vrouwtjes*, de verhalenbundel van Toon Tellegen uit 1994. Het coverbeeld zit vol beweging en de gespiegelde, lichtjes bedrukt kijkende figuurtjes maken me meteen benieuwd naar wat volgt. Ook binnenin vind ik niet-doorsnee personages, vol karakter, soms gortdroog getekend met een koffiekop op hun hoofd. Ze nemen altijd een herkenbare vorm aan en tegelijk zijn ze gevat in een niet-realistische, heel eigen beeldtaal. Daardoor begrijp je als lezer de figuurtjes nog beter en dat vind ik heel knap.'

'In tegenstelling tot veel illustratoren blijkt André Sollie ook niet bang voor het witte blad. Hij begon naar 't schijnt gewoon rechtstreeks in dit boekje te tekenen, inspeld op de tekst die er al stond. Ik vind het gedurfd dat hij zich niet liet verlammen door de voorzichtigheid die een boek doorgaans oproept, maar ondeugend zijn eigen ding eraan toevoegde.'

'Zijn werk was voor mij een van de redenen om te beslissen dat ik dit vak voor altijd wil uitoefenen. Als ik daarbij vastloop, neem ik *Twee oude vrouwtjes* ter hand en voel ik die frisse wind die me weer voortstuwt. Ik val elke keer opnieuw voor de vrijheid die zijn illustraties uitstralen, voor zijn gevoel voor compositie, voor zijn unieke lijn die triomfeert en doet dromen. Je mag gerust zeggen dat André voor mij, maar bij uitbreiding voor een hele nieuwe generatie collega's een blijvende bron van inspiratie is.'

© André Sollie